



## Repertoriul jurisprudenței

**Cauza C-133/16**

**Christian Ferenschild  
împotriva  
JPC Motor SA**

(cerere de decizie preliminară formulată de cour d'appel de Mons)

„Trimitere preliminară – Vânzare de bunuri de consum și garanțiile conexe – Directiva 1999/44/CE – Articolul 5 alineatul (1) – Perioadă de răspundere a vânzătorului – Termen de prescripție – Articolul 7 alineatul (1) al doilea paragraf – Bunuri de ocazie – Limitare convențională a răspunderii vânzătorului”

Sumar – Hotărârea Curții (Camera a cincea) din 13 iulie 2017

*Protecția consumatorilor — Vânzare de bunuri de consum și garanțiile conexe — Directiva 1999/44 — Perioadă de răspundere a vânzătorului — Termen de prescripție — Bun de ocazie — Reglementare națională care permite un termen de prescripție a acțiunii consumatorului cu o durată mai scurtă de doi ani de la livrarea bunului și care prevede posibilitatea vânzătorului și a consumatorului de a conveni o perioadă de răspundere a vânzătorului mai scurtă de doi ani pentru bunul în discuție — Inadmisibilitate*

*[Directiva 1999/44 a Parlamentului European și a Consiliului, considerentul (24), art. 1 alin. (1), art. 5 alin. (1), art. 7 alin (1) al doilea paragraf și art. 8 alin. (2)]*

Articolul 5 alineatul (1) și articolul 7 alineatul (1) al doilea paragraf din Directiva 1999/44/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 25 mai 1999 privind anumite aspecte ale vânzării de bunuri de consum și garanțiile conexe trebuie interpretate în sensul că se opun unei norme dintr-un stat membru care permite ca termenul de prescripție a acțiunii consumatorului să aibă o durată mai scurtă de doi ani de la livrarea bunului atunci când statul membru în cauză a utilizat posibilitatea oferită de a doua dintre dispozițiile menționate ale acestei directive și când vânzătorul și consumatorul au convenit un termen de răspundere a vânzătorului mai scurt de doi ani, și anume de un an, pentru bunul de ocazie respectiv.

Pentru a asigura o protecție uniformă minimă a consumatorilor în cadrul pieței interne, în special în conformitate cu articolul 1 alineatul (1) din Directiva 1999/44, aceasta a instituit, potrivit articolului 5 alineatul (1), două termene distincte, și anume un termen de răspundere a vânzătorului și un termen de prescripție. Fiecare dintre aceste termene are, în principiu, o durată minimă obligatorie de doi ani de la livrarea bunului în cauză. În această privință, este necesar să se constate că, pe de o parte, termenul de prescripție cu o durată minimă de doi ani de la livrarea bunului constituie un element important al protecției consumatorilor garantate prin Directiva 1999/44 și că, pe de altă parte, durata acestui termen nu depinde de durata termenului de răspundere a vânzătorului. În plus, trebuie să se considere că articolul 7 alineatul (1) al doilea paragraf din directiva menționată, potrivit căruia statele membre au posibilitatea de a prevedea că, în cazul bunurilor de ocazie, vânzătorul și consumatorul

pot conveni pentru răspunderea vânzătorului o perioadă mai scurtă decât cea prevăzută la articolul 5 alineatul (1) din aceeași directivă, fără ca această perioadă să poată fi mai scurtă de un an, nu justifică o interpretare diferită.

Astfel, posibilitatea statelor membre de a prevedea, în cazul bunurilor de ocazie, că părțile pot limita durata termenului de răspundere a vânzătorului la un an de la livrarea bunului nu poate permite statelor membre să prevadă de asemenea că părțile pot limita durata termenului de prescripție menționat la articolul 5 alineatul (1) a doua teză din directiva menționată. Sub acest aspect, statele membre trebuie să respecte nivelul minim de protecție prevăzut de Directiva 1999/44. Astfel, deși, conform articolului 8 alineatul (2) din această directivă coroborat cu considerentul (24) al acesteia, statele membre pot adopta sau menține, în domeniul reglementat de directiva în cauză, dispoziții mai stricte în vederea asigurării unui nivel de protecție a consumatorului și mai ridicat, în schimb, acestea nu pot aduce atingere garanțiilor prevăzute de legiuitorul Uniunii. Or, o reglementare națională care ar permite ca limitarea termenului de răspundere a vânzătorului la o perioadă de un an să implice o reducere a termenului de prescripție de care beneficiază consumatorul ar determina un nivel mai scăzut de protecție a acestuia din urmă și ar aduce atingere garanțiilor de care beneficiază conform Directivei 1999/44. Astfel, consumatorul ar fi în acest caz lipsit de orice cale de atac chiar înainte de expirarea celor doi ani următori livrării bunului, perioadă care îi este, cu toate acestea, garantată potrivit articolului 5 alineatul (1) a doua teză din această directivă.

(a se vedea punctele 38, 41, 42 și 47-50 și dispozitivul)